

Oddlužení

Vyloučení postupu podle ustanovení § 395 odst. 4 insolvenčního zákona nezbavuje insolvenční soud možnosti (a povinnosti) zabývat se důvody, pro které insolvenční soud v předchozím insolvenčním řízení návrh na povolení oddlužení zamítl nebo oddlužení neschválil anebo již schválené oddlužení zrušil, samostatně, v rámci zkoumání předpokladů pro povolení oddlužení v režimu § 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 91/2023-B-69 ze dne 27.3.2024)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníků M. J., a L. J., vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 65 INS 11065/2019, o zrušení schváleného oddlužení, o dovolání dlužníků, zastoupených Mgr. A.B., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. července 2023, č. j. KSPH 65 INS 11065/2019, 3 VSPH 473/2023-B-61, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 31. března 2023, č. j. KSPH 65 INS 11065/2019-B-47, zrušil schválené oddlužení dlužníků (M. J. a L. J.) plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (výrok I.), zastavil jejich insolvenční řízení (výrok II.), rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů insolvenčního správce (štancl - insolvence v. o. s.) [výroky III. a IV.] a zprostil insolvenčního správce funkce (výrok V.).

Insolvenční soud vyšel z toho, že:

- 1) Dlužníci podali u insolvenčního soudu dne 28. června 2019 insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení.
- 2) Usnesením ze dne 26. července 2019, č. j. KSPH 65 INS 11065/2019-A-10, insolvenční soud (mimo jiné) rozhodl o úpadku dlužníků, povolil dlužníkům oddlužení a ustanovil insolvenčního správce; usnesením ze dne 19. února 2020, č. j. KSPH 65 INS 11065/2019-B-13, (mimo jiné) schválil oddlužení dlužníků plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.
- 3) Oddlužení mělo být plněno srážkami ze mzdy dlužníka a částkou 10.000,- Kč měsíčně ze smlouvy o důchodu. Dlužník naposledy doložil pouze dohodu o provedení práce (u společnosti DEVOTO SE), kde již nepracuje; dlužnice byla evidována na Úřadu práce a z jejího příjmu nebylo možné provádět srážky pro jeho nízkou výši. Předpokládaná míra uspokojení pohledávek nezajištěných věřitelů byla 7 %.
- 4) Dlužníci plnili splátkový kalendář už od počátku nepravdělně, prostředky ze smlouvy o důchodu v některých měsících nebyly placeny vůbec a rovněž z příjmů dlužníků bylo plnění zasíláno sporadicky. Příjmy majetkové podstaty představovaly spíše ojedinělé jednorázové splátky vyšší hodnoty.
- 5) Dlužník se v průběhu insolvenčního řízení věnoval umělecké činnosti, prodal minimálně 26 obrazů za „cca 200.000,- Kč“, přičemž prostředky si ponechal pro vlastní potřebu; insolvenční soud ani insolvenčního správce o tomto svém příjmu neinformoval.

Na tomto základě insolvenční soud – cituje ustanovení § 412 odst. 1, § 418 odst. 1, 3 až 5 a 7 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k následujícím závěrům:

a) Dlužníci neplní podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení a návrhem na povolení oddlužení sledují nepoctivý záměr.

b) Dlužníci porušili povinnosti určené ustanovení § 412 odst. 1 písm. a), e) a h) insolvenčního zákona, tj. povinnost vykonávat přiměřenou výdělečnou činnost, nezatajovat žádný ze svých příjmů a vynaložit veškeré úsilí k plnému uspokojení pohledávek věřitelů.

Proto insolvenční soud zrušil schválené oddlužení dlužníků [§ 418 odst. 1 písm. a) a odst. 3 insolvenčního zákona].

Současně neshledal důvody pro to, aby spolu se zrušením oddlužení rozhodl o způsobu řešení úpadku dlužníků konkursem, když jejich majetek je pro uspokojení věřitelů zjevně nepostačující, a dlužníci nepožádali o řešení svého úpadku konkursem; proto zastavil insolvenční řízení, rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů insolvenčního správce a zprostil ho funkce.

Vrchní soud v Praze k odvolání dlužníků usnesením ze dne 26. července 2023, č. j. KSPH 65 INS 11065/2019, 3 VSPH 473/2023-B-61, změnil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku tak, že se schválené oddlužení dlužníků ruší pro nepoctivý záměr.

Cituje ustanovení § 395 odst. 2, § 412 odst. 1, a § 418 odst. 1, 3 až 5 a 7 insolvenčního zákona a vycházejí dále (i) z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, uveřejněného pod číslem 86/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, se odvolací soud ztotožnil se závěry insolvenčního soudu.

Přitom shrnul, že dlužníci insolvenčnímu soudu nepředkládali řádně a pravidelně přehledy svých příjmů, dlužník zatajoval své příjmy, nepoužíval je k uspokojení svých věřitelů a „rozkrýval je neúplně a s letitým zpožděním“. Nezaslal insolvenčnímu správci příjem z prodeje obrazů (v rozsahu, v němž byl povinován) a zjevně nevyložil veškeré úsilí, které po něm bylo lze spravedlivě požadovat, k plnění uspokojení pohledávek věřitelů. Neplní tak povinnosti podle schváleného oddlužení [§ 412 odst. 1 písm. c), d), e) a h) insolvenčního zákona]. Porušení povinností dlužníků dosahuje takové intenzity, že lze důvodně předpokládat, že oddlužením sledují nepoctivý záměr. Vyplynul-li ve schváleném oddlužení dlužníků (manželů) najevo nepoctivý záměr jednoho z nich, je na místě zrušit jejich oddlužení pro nepoctivý záměr s účinkem pro oba manžele, včetně účinku určeného § 395 odst. 4 insolvenčního zákona. V případném dalším řízení lze ve vztahu k tomu z manželů, který nezavdal důvod pro zrušení oddlužení pro nepoctivý záměr, „uvažovat“ o aplikaci § 395 odst. 6 insolvenčního zákona.

Proto odvolací soud uzavřel, že insolvenční soud po právu zrušil oddlužení dlužníků z důvodů určených ustanovením § 418 odst. 1 písm. a) a odst. 3 insolvenčního zákona.

Vzhledem k tomu, že insolvenční soud rozhodl nesprávně potud, že závěr o nepoctivém záměru dlužníků nepromítl do výroku svého rozhodnutí, ač tak měl učinit s ohledem na zvláštní hmotněprávní účinek předjímaný ustanovením § 395 odst. 4 insolvenčního zákona [viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2023, sen. zn. 29 NSČR 43/2022 (jde o usnesení následně uveřejněné pod číslem 92/2023 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 92/2023“)], odvolací soud toto pochybení napravit způsobem uvedeným ve výroku jeho rozhodnutí.

Proti usnesení odvolacího soudu podali dlužníci dovolání, které mají za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a to k řešení právní otázky

(podle jejich názoru) v rozhodování dovolacího soudu nezodpovězené (popřípadě řešené dovolacím soudem rozdílně), konkrétně otázky (ne)možnosti dovolacího soudu rozhodnout v neprospěch odvolatelů (dlužníků) v rozporu se zákazem reformace in peius.

Dovolatelé zdůrazňují, že odvolací soud na základě jejich odvolání „zpřísnil“ výrok usnesení insolvenčního soudu o dodatek „pro nepoctivý záměr“, čímž změnil jejich postavení k horšímu; to odporuje závěrům rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2023, č. j. 22 Cdo 2258/2021-460.

Jakkoli je insolvenční řízení svým charakterem řízením specifickým – pokračují dovolatelé – je nezbytné nahlížet na jejich práva „výlučně prizmatem zásady dispoziční“; bylo-li odvolací řízení zahájeno „k jejich návrhu“, nemohl odvolací soud změnit usnesení insolvenčního soudu v jejich neprospěch.

Jinak řečeno, nevyjádřil-li insolvenční soud závěr o nepoctivém záměru dlužníků ve výroku usnesení (tj. v „samotném autoritativním rozhodnutí o právech a povinnostech dlužníků“), nýbrž jen v jeho odůvodnění, potom odvolací soud (tím, že změnil usnesení insolvenčního soudu v tom smyslu, že se schválené oddlužení dlužníků ruší pro nepoctivý záměr) „zhoršil“ jejich postavení oproti stavu před podáním odvolání.

Proto požadují, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu změnil tak, že potvrdí usnesení insolvenčního soudu, popřípadě, aby je zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení právní otázky dovolateli otevřené, Nejvyšším soudem dosud meritorně nezodpovězené.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 212 o. s. ř. odvolací soud projedná věc v mezích, ve kterých se odvolatel domáhá přezkoumání rozhodnutí. Tímto rozsahem není vázán a) v případech, kdy na rozhodnutí o napadeném výroku je závislý výrok, který odvoláním nebyl dotčen, b) v případech, kde jde o taková společná práva nebo povinnosti, že se rozhodnutí musí vztahovat na všechny účastníky, kteří vystupují na jedné straně, a kde platí úkony jednoho z nich i pro ostatní (§ 91 odst. 2), třebaže odvolání podal jen některý z účastníků, c) jestliže z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky.

Podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud změní rozsudek nebo usnesení, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, jestliže nejsou splněny podmínky pro jejich potvrzení (§ 219) nebo zrušení (§ 219a) a jestliže a) soud prvního stupně rozhodl nesprávně, ačkoliv správně zjistil skutkový stav; b) po doplnění nebo zopakování dokazování je skutkový stav věci zjištěn tak, že je možné o věci rozhodnout.

Podle ustanovení § 7 insolvenčního zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

Podle ustanovení § 88 insolvenčního zákona insolvenční soud rozhoduje v insolvenčním řízení usnesením (odstavec 1). Nestanoví-li tento zákon jinak, v záhlaví písemného vyhotovení usnesení vydaného v insolvenčním řízení se uvede označení insolvenčního soudu, jména a příjmení soudců, označení dlužníka a jeho zástupce, označení osoby, o jejímž podání se rozhoduje, a jejího zástupce a

označení věci. Je-li to možné, uvede se v označení dlužníka též jeho datum narození nebo jeho identifikační číslo osoby (dále jen „identifikační číslo“) [odstavec 2].

Podle ustanovení § 395 odst. 4 insolvenčního zákona insolvenční soud zamítne návrh na povolení oddlužení také tehdy, jestliže v posledních 5 letech před podáním insolvenčního návrhu byl návrh dlužníka na povolení oddlužení pravomocně zamítnut z důvodu, že je jím sledován nepoctivý záměr, nebo jestliže z téhož důvodu nebylo oddlužení schváleno nebo bylo schválené oddlužení zrušeno.

Podle ustanovení § 418 insolvenčního zákona insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem, jestliže a) dlužník neplní podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, nebo b) v důsledku zaviněného jednání vznikl dlužníku po schválení oddlužení peněžitý závazek po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, nebo c) dlužník není v důsledku okolností, které zavinil, po dobu delší než 3 měsíce schopen splácet v plné výši ani pohledávky podle § 395 odst. 1 písm. b), jestliže vznikly po rozhodnutí o úpadku, anebo d) to navrhne dlužník (odstavec 1). Insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem také tehdy, vyjdou-li po schválení oddlužení najevo okolnosti, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že oddlužením je sledován nepoctivý záměr (odstavec 3). Insolvenční soud nerozhodne spolu se zrušením oddlužení o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem, zjistí-li, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, ledaže a) návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem, b) dlužník požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a c) zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3 (odstavec 4). Jestliže insolvenční soud nerozhodne o způsobu dlužníkovra úpadku konkursem podle odstavce 4, insolvenční řízení zastaví; současně rozhodne o odměně insolvenčního správce a jeho nákladech a zproští insolvenčního správce jeho funkce. Nebyla-li osobě podle § 390a odst. 1 písm. a) dosud vyplacena odměna za sepis a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390a odst. 3, insolvenční soud současně uloží dlužníkovi povinnost ji uhradit, byla-li uplatněna podle § 390a odst. 5 (odstavec 5).

Vzhledem k datu zahájení insolvenčního řízení a vydání rozhodnutí o úpadku dlužníků jsou pro právní posouzení věci rozhodná výše citovaná ustanovení insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. června 2019.

Nejvyšší soud v první řadě připomíná, že jeho judikatura je ustálena v následujících závěrech:

1) Účel insolvenčního zákona je vymezen zejména předmětem úpravy, jímž je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů [§ 1 písm. a) insolvenčního zákona] a oddlužení dlužníka [§ 1 písm. b) insolvenčního zákona]. Při posouzení účelu insolvenčního zákona je dále nutné respektovat zásady vyjádřené v ustanovení § 5 insolvenčního zákona. Srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2013, sen. zn. 29 NSČR 14/2012, uveřejněné pod číslem 76/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. K účelu insolvenčního řízení srov. dále i důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 1. července 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/10, ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění pozdějších předpisů, uveřejněného pod číslem 241/2010 Sb. (srov. zejména odstavec 52. nálezu).

2) Jelikož pro insolvenční řízení vedená podle insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. června 2019 platí, že zrušení schváleného oddlužení (společného oddlužení manželů) podle ustanovení § 418 odst. 3 insolvenčního zákona vyvolává zvláštní hmotněprávní účinek předjímaný ustanovením § 395

odst. 4 insolvenčního zákona, je zapotřebí vyjádřit tento důvod zrušení oddlužení též ve výroku usnesení o zrušení oddlužení (společného oddlužení manželů).

Srov. např. R 92/2023, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2024, sen. zn. 29 NSČR 82/2023.

3) Následkem nesplnění povinnosti insolvenčního soudu vyjádřit tento důvod zamítnutí oddlužení, neschválení oddlužení nebo zrušení oddlužení (nepoctivý záměr dlužníka) ve výroku takového rozhodnutí, pak logicky (v intencích závěrů R 92/2023) nemůže být nic jiného než to, že v dalším (novém) insolvenčním řízení vedeném na majetek téhož dlužníka, v němž insolvenční soud bude rozhodovat o návrhu dlužníka na povolení oddlužení, bude vyloučeno zamítnout návrh na povolení oddlužení z důvodu uvedeného v ustanovení § 395 odst. 4 insolvenčního zákona.

Požadavek, aby hmotněprávní účinek, který vyvolává (viz § 395 odst. 4 insolvenčního zákona) zamítnutí návrhu na povolení oddlužení, neschválení oddlužení nebo zrušení oddlužení proto, že lze důvodně předpokládat, že dlužník sleduje návrhem na povolení oddlužení nepoctivý záměr, byl vyjádřen výrokem soudního rozhodnutí, zjevně směřoval k posílení ústavního principu právní jistoty (promítnutého v článku 1 odst. 1 Ústavy České republiky), přičemž do budoucna tak mělo být zajištěno, že insolvenční soud neuplatní vůči dlužníku sankci podle ustanovení § 395 odst. 4 insolvenčního zákona, nebude-li takový výrok obsažen v usnesení, jímž insolvenční soud v předchozím insolvenčním řízení vedeném na majetek dlužníka návrh na povolení oddlužení zamítl nebo oddlužení neschválil anebo již schválené oddlužení zrušil. Problematicnost jiného postupu (v těch případech, kdy insolvenční soud souběžně s tímto důvodem pro své rozhodnutí „zkombinuje“ i jiné důvody pro zamítnutí návrhu na povolení oddlužení, neschválení oddlužení nebo zrušení oddlužení) dobře ilustruje R 92/2023 (srov. argumentaci v odstavci 53. jeho odůvodnění).

Vyloučení postupu podle ustanovení § 395 odst. 4 insolvenčního zákona nezabavuje insolvenční soud možnosti (a povinnosti) zabývat se důvody, pro které insolvenční soud v předchozím insolvenčním řízení návrh na povolení oddlužení zamítl nebo oddlužení neschválil anebo již schválené oddlužení zrušil, samostatně, v rámci zkoumání předpokladů pro povolení oddlužení v režimu § 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

Srov. např. opět důvody usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 82/2023.

Shora citované závěry se plně prosadí i v poměrech projednávané věci (insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníků podle insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. června 2019).

Zbývá tak posoudit, zda a jaké důsledky nastaly tím, že: a) insolvenční soud v rozporu s výše uvedeným, ač dospěl k závěru o nepoctivém úmyslu dlužníka (M. J.), nepromítl tento důvod do výroku usnesení, jímž zrušil schválené oddlužení dlužníků, a b) odvolací soud, který rozhodoval o odvolání dlužníků proti usnesení insolvenčního soudu, uvedené pochybení insolvenčního soudu napravil.

V tomto směru Nejvyšší soud zdůrazňuje, že:

a) Insolvenční soud dospěl k závěru, podle něhož dlužníci sledovali oddlužením (návrhem na povolení oddlužení) nepoctivý záměr; tento důvod zrušení schváleného oddlužení neuvedl ve výroku usnesení.

b) Dlužníci podali proti usnesení insolvenčního soudu odvolání (viz B-48), přičemž nesouhlasili s jeho závěry o existenci (jakýchkoli) důvodů pro zrušení schváleného oddlužení; požadovali, aby je odvolací soud zrušil a pokračoval v insolvenčním řízení.

c) Odvolací soud se ztotožnil s důvody, pro které insolvenční soud zrušil schválené oddlužení

dlužníků; výrok usnesení insolvenčního soudu změnil (jen) tak, že se schválené oddlužení ruší pro nepoctivý záměr.

d) Dovolatelé (dlužníci) v dovolání (pouze) namítali, že odvolací soud změnil výrok usnesení insolvenčního soudu v jejich neprospěch v rozporu se zákazem reformace in peius; právní závěr o důvodu zrušení schváleného oddlužení (nepoctivý záměr) nijak nezpochybnili.

Nejvyšší soud připouští, že v případě, kdy by dlužníci nepodali odvolání proti usnesení insolvenčního soudu (popřípadě vzali odvolání zpět dříve, než ve věci rozhodl odvolací soud), by bylo jejich (právní) postavení – posuzováno z hlediska důvodů, pro které by mohl být jejich budoucí návrh na povolení oddlužení zamítnut – „lepší“, než v případě, kdy odvolací soud (k jejich odvolání, v němž nesouhlasili se zrušením schváleného oddlužení jako takovým) změnil (doplnil) výrok usnesení insolvenčního soudu tak, že se schválené oddlužení ruší pro nepoctivý záměr.

Za podstatné však považuje, že insolvenční soud (byť poměřováno až závěry R 92/2023, které bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku v insolvenční věci tamních dlužníků vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. KSLB 82 INS 7032/2020 dne 6. února 2023, tj. krátce před rozhodnutím insolvenčního soudu) materiálně posoudil důvody pro zrušení schváleného oddlužení dlužníků shodně se soudem odvolacím; pochybil (jen) tím, že (zjištěnou) nepoctivost dlužníků nepromítnul do výroku usnesení. Odvolací soud, který vyhodnotil závěry insolvenčního soudu jako správné, dovolateli zpochybňovanou změnou (doplněním o nepoctivý záměr) výroku insolvenčního soudu ono pochybení (jen) napravil (v souladu s R 92/2023 vyjádřil procesně předepsaným způsobem ve výroku rozhodnutí). Přitom jiný způsob rozhodnutí o odvolání dlužníků zjevně nepřicházel v úvahu; zrušení usnesení a vrácení věci insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení by odporovalo ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř.; potvrzením usnesení insolvenčního soudu (§ 219 o. s. ř.) by odvolací soud v rozporu se závěry shora citované judikatury neodstranil vadu rozhodnutí, jíž si byl vědom.

V daných souvislostech má Nejvyšší soud za neopodstatněnou (vzhledem k účelu insolvenčního zákona a povaze insolvenčního řízení) též argumentaci dovolatelů založenou na „zásadě dispoziční“. Z ustanovení § 418 insolvenčního zákona totiž zjevně plyne, že insolvenční soud zruší schválené oddlužení při splnění tam určených předpokladů, tj. bez ohledu na skutečnost, zda takový postup (případně) navrhne některý z účastníků insolvenčního řízení či insolvenční správce; okolnost, že odvolací soud ve věci rozhodoval na základě odvolání dlužníků, na povaze rozhodnutí soudů obou stupňů o zrušení schváleného oddlužení (a jim předcházejícího řízení) nic nemění.

Konečně Nejvyšší soud dodává, že za stavu, kdy dovolatelé nemohli mít pochybnosti o tom, že důvodem pro zrušení jejich schváleného oddlužení byl právě nepoctivý záměr, jim nic nebránilo, aby dovoláním proti usnesení odvolacího soudu brojili (i) proti tomuto (ve výroku napadeného usnesení obsaženému) závěru; to však neučinili.

Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné, Nejvyšší soud (při absenci vad řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti – § 242 odst. 3 o. s. ř.) dovolání zamítl jako nedůvodné [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)